

27 B

En kommun, som utan förbehåll om rätt till ränta beviljat uppskov med betalning av va-avgifter, har ansetts inte vara berättigad till ränta för den tid uppskovet gällde.

Fastigheten G 68 ägs av C.A., G 91 av G.G., G 69 av L.M. och G 48 av H.A. Fastigheterna ligger inom verksamhetsområdet för Västerviks kommuns allmänna va-anläggning och är bebyggda med enbostadshus. Under år 1991 byggde kommunen ut allmänna va-ledningar till ett 50-tal fastigheter på Gränsö och upprättade förbindelsepunkter för dessa. Fastighetsägarna underrättades samma år om förbindelsepunkternas lägen och debiterades anläggningsavgifter för fastigheternas anslutning till den allmänna anläggningen. En av ägarna väckte talan vid Va-nämnden med yrkande om fastställelse av att anläggningsavgiften inte skulle innehålla påfordrad tomtyteavgift. I väntan på utfallet av den prövningen begärde motparterna i förevarande mål skriftligen uppskov hos kommunen med betalningen av sina anläggningsavgifter. Kommunen mottog skrifterna och beviljade alla fyra motparterna uppskov men sände ingen underrättelse om detta till någon av dem. Genom ett personligt besök på va-verket lyckades dock C.A. beträffande anslutningsavgiften för G 68 utverka en av M.E. på va-verkets vägnar utfärdad skriftlig uppskovsbekräftelse av följande innehåll: "Uppskov har beviljats räkning 5400000690 ffd 911016 77.840:00. Uppskovet gäller tills besked från Statens va-nämnd har kommit till oss." Sedan Va-nämnden genom beslut den 26 mars 1993 ogillat den förda talan om tomtyteavgiften och kommunen på olika sätt erinrat om de obetalda anläggningsavgifterna, erlade motparterna sina avgifter.

Med hänvisning till att betalningarna skett senare än förfallodagarna i de ursprungliga avgiftsräkningarna, gjorde kommunen gällande skyldighet för motparterna att för mellantiden betala dröjsmålsränta på avgiftsbeloppen med 4 procent över diskontot. Kommunen yrkade förpliktande för dem att betala den sålunda upplupna räntan.

Kommunen anförde: Kommunen har inte flyttat fram räkningarnas förfallodagar och heller inte lovat räntebefrielse. De beviljade uppskoven avsåg endast anstånd med betalningen till dess beslut förelåg i målet om tomtyteavgiften. Kommunen påför regelmässigt dröjsmålsränta även när kommunen beviljat anstånd med betalning. Det har tidigare, men inte i förevarande fall, hänt att fastighetsägare som begärt uppskov har upplysts om att dröjsmålsränta skulle komma att utgå trots uppskovet.

Fastighetsägarna bestred bifall till kommunens yrkanden och anförde: De erhållna uppskoven måste anses ha innefattat en framflyttning av förfallodagarna och gälla till dess kommunen på nytt anfordrat betalning. Uppskoven fyller annars ingen funktion. Kommunen har inte upplyst dem om att dröjsmålsränta skulle komma att utgå utan hinder av uppskovet. Och detta trots att två av dem i sina framställningar till kommunen uttryckligen begärt att dröjsmålsränta inte skulle utgå. Kommunen måste genom sin passivitet anses ha beviljat även detta. Avgifterna har därför erlagts i rätt tid och dröjsmålsränta skall följaktligen inte utgå.

Va-nämnden yttrade:

Eftersom de ostridigt meddelade uppskoven skett utan förbehåll om rätt till ränta under uppskovstiden, kan inte anses att kommunen har visat fog för sina räntekrav. Kommunens talan skall därför inte vinna bifall.

Va-nämnden lämnade kommunens talan utan bifall.

Beslut: 1995-02-28, BVa 26

Mål nr: Va 125-128/94

Västerviks kommun överklagade och yrkade bifall till sin vid Va-nämnden förda talan.

C.A. och medparter bestred ändring.

Kommunen anförde: Det tedde sig naturligt för kommunen att i den uppkomna situationen avvakta med att driva in kraven under den tid avgiften var tvistig. Kommunen kan heller inte flytta fram förfallodagen eller medge räntebefrielse, eftersom ränta enligt 27 § va-lagen och § 11.2 i kommunens va-taxa skall utgå om betalning sker efter sista angivna betalningsdag enligt räkningen och det av 28 § va-lagen följer att avtal inte får träffas i strid med va-lagen.

Vattenöverdomstolen yttrade:

Kommunens krav på dröjsmålsränta grundas på fordringar där betalningsskyldighetens omfattning var tvistig. Med anledning av dessa fordringar begärde fastighetsägarna uppskov med betalning av anslutningsavgiften till dess avgiftsskyldigheten prövats i målet om tomtbyteavgift vid Va-nämnden; två av fastighetsägarna begärde också uttryckligen att dröjsmålsränta inte skulle komma ifråga.

Enligt Vattenöverdomstolens mening kan fastighetsägarnas begäran om uppskov i den aktuella situationen inte förstås på annat sätt än att de begärde att betalningsskyldigheten för anläggningsavgift skulle flyttas fram tills avgiftsbeloppet slutligt bestämts.

Kommunen har i den angivna situationen medgett uppskov utan att klargöra att betalningskravet enligt de tidigare räkningarna likväl kvarstod oförändrat och att dröjsmålsränta skulle krävas från den ursprungligen angivna förfallodagen. Vid

dessa förhållanden får kommunen anses ha godtagit att fordringarnas förfallodag har skjutits upp och att nytt krav på betalning skulle framställas sedan målet om tomtytavgift hade avgjorts.

Varken bestämmelserna i va-lagen eller kommunens va-taxa utgör hinder mot att ändra förfallodag för en va-avgift.

Sammanfattningsvis finner Vattenöverdomstolen således att det överklagade beslutet skall fastställas.

Vattenöverdomstolen fastställde Va-nämndens beslut.

Dom: 1995-11-13, DTVa 17

Mål nr: TVa 450/95